

Ochiul curat

Importanța vederii clare

Dr. Eric Fischbacher

„Lumina trupului este ochiul; deci, dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină“

Matei 6:22

Fundația LAMPADARUL DE AUR

Titlul original: **The Single Eye**
Dr. Eric Fischbacher

Traducere: Estera Chelariu

Copyright © Fundația **LAMPADARUL DE AUR 1999**

Cuprins

<i>Introducere</i>	5
Ochiul	7
Ptoza	9
Miopia	13
Astigmatismul	17
„Puncte plutitoare“	21
Diplopia	26
Nistagmus	30
Cataracta	34
Scotoama	40
Căderea sistemului	46
A vedea lucrurile invizibile	49

Cu excepția cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea în limba română de D. Cornilescu, 1998.

Abrevieri:

– Cornilescu 1923 – Versiunea clasică în limba română, de Dumitru Cornilescu, 1923.

– AV – Authorised Version.

– CLV – Noul Testament, 1993, CLV.

Introducere

*„Pământul este umplut cu cer
Și orice tufiș arde cu foc de la Dumnezeu.
Dar numai cel care vede își scoate încălțăminte,
Ceilalți însă, stau în jurul tufișului culegând mure“*
Elizabeth Barrett Browning

Importanța unei vederi clare abia dacă mai are nevoie de vreo explicație sau vreun comentariu. Se spune că deteriorarea vederii mărește acuitatea celorlalte simțuri; nu există însă prea multă umbră de îndoială asupra faptului că incapacitatea de a vedea clar este un handicap semnificativ și că orbirea limitează calitatea și bucuria vieții. Deși multe suflete curajoase fac eforturi disperate de a-și învinge limitările și de a trăi vieți demne, orbirea este un blestem.

Orbirea spirituală este o disfuncționalitate mult mai gravă. După cum lucrurile spirituale sunt mult mai importante decât cele temporale, tot așa incapacitatea de a pătrunde cele divine este pe departe mult mai restrictivă și mai mutilantă decât defectul ochiului omenesc. Vederea spirituală slabă este predispusă la a avea implicații mult mai serioase pentru cel credincios, dar și pentru cel necredincios — în cazul căruia se constituie în rădăcina necredinței.

Această broșură abordează subiectul vederii spirituale având drept model anatomia ochiului sănătos, precum și patologia

diferitelor afecțiuni ale sale. Voi descrie unele din afecțiunile care pot apărea în ochi și în jurul lui, afecțiuni care provoacă deteriorarea vederii. Am căutat să vă ofer unele din lecțiile care pot fi învățate din aceste ilustrări, și toate acestea pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și a experienței creștine.

Poate că această abordare parabolică va arunca lumină asupra unora din cauzele orbirii spirituale și asupra disfuncționalității de vedere care apare la un ochi ce nu este „sănătos“.

Am folosit termeni medicali drept titluri de capitol doar pentru a vă mări interesul. Dacă considerați că trebuie să îmi cer scuze pentru simplitatea dovedită în abordarea anatomiei, fiziologiei și patologiei, atunci primiți-mi scuzele. Cu toate acestea, știința care orbește nu are nici un loc în această broșură!

Eric Fischbacher, Brightons, Falkirk, iulie 1994

Ochiul

Ochiul omului este o remarcabilă componentă de echipament. Are o precizie, ordine și flexibilitate ce nu au putut fi niciodată egalate de invențiile tehnicii.

La ridicarea genelor lumina intră prin pupila care se contractă și se dilată pentru a regla intensitatea luminii. O dată trecută de cristalin, situat în spatele pupilei, raza de lumină se îngustează și se concentrează, prin fluidul care se găsește în compartimentul din spate al ochiului, asupra țesutului de o alcătuire deosebit de complexă al retinei. Lumina, o dată ajunsă acolo, este convertită în informație electronică și, prin nervul optic, este transmisă mai departe cortexului vizual — acea parte a creierului capabilă de a o analiza și de a o interpreta.

Percepția obiectelor în alb și negru este extraordinară, dar ce să mai spunem despre variația minunată de culori întâlnită într-un peisaj de toamnă, mai ales de curcubeul care își etalează spectrul coloristic abundent? Văzul este un dar de o splendoare multiplă.

Facultatea de a vedea este dependentă de desfășurarea normală a tuturor acestor procese și de armonizarea exactă dintre ele. Defecte sau infirmități minore pot duce la pierderea acuității vizuale sau, probabil, la o distorsionare a imaginii; un defect mai grav poate rezulta în orbire totală sau parțială.

Ochiul este într-o oarecare măsură protejat de orbita rigidă și de protuberanțele osoase care-l înconjoară și, de asemenea, de reflexul automat de a clipi care se declanșează de îndată la

sesizarea unui pericol. Suntem cu toții foarte conștienți de necesitatea de a ne păzi ochii de răni sau infecții și de luarea unui tratament când aceasta se impune.

Să nu arătăm tot aceeași mare grijă și față de vederea spirituală?

Ptoza

Acest termen medical de origine greacă înseamnă *a cădea*. Se folosește pentru a descrie o situație în care ambele pleoape, sau cel puțin una, cad peste ochi și nu se mai pot ridica. Căderea poate fi parțială, așa cum se întâmplă de obicei, dar poate fi și totală.

Dacă pleoapele se închid și nu se mai pot deschide, rezultatul este orbire, chiar dacă elementele esențiale ale vederii — ochiul în sine, nervii care duc la cortexul vizual, acea parte a creierului care interpretează informația electronică, — funcționează cu toatele normal. Tot acest incredibil de sofisticat echipament este inutil dacă obloanele sunt trase și blochează lumina.

*„A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul
veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina
Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui
Dumnezeu“*

2 Corinteni 4:4 (Cornilescu 1923).

Noul Testament arată clar că există în acest univers o forță care se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu și face acest lucru prin orbirea oamenilor. Într-un fel, ea împiedică lumina Evangheliei să pătrundă în minte. Căpetenia acestei forțe este „dumnezeul acestui veac“ care a reușit să blocheze lumina Evangheliei, astfel încât cel necredincios să nu o vadă.

Nu trebuie să mergi prea departe pentru a întâlni o sută de oameni care nu cred că Cristos este Fiul și Slava lui Dumnezeu. Motivul pentru care nu îl văd este că nu cred. Cu acești oameni se întâmplă ceea ce este cunoscut acum, la sfârșitul secolului

XX, drept o situație de genul „Catch 22“ (*Capcana 22*) — dintr-un roman care a avut drept subiect dezvoltarea acestei idei.

Dacă nu cred, nu pot să văd — mintea mi-a fost blocată față de adevărul despre Isus Cristos. Dacă nu pot să-L văd, e puțin probabil că voi crede cine este El și ce a făcut pentru mine. O astfel de situație blocată este fără nădejde și dezmente convingerea că omul este liber să își controleze propriul destin. De fapt, el a fost jefuit de libertatea pe care Dumnezeu i-o dăduse.

Mai există nădejde? Da, dar numai datorită încă unei intervenții a lui Dumnezeu. La crearea lumii El a spus: „Să fie lumină!“ și a fost lumină.

„Pentru că Dumnezeul care a spus: «Lumina să strălucească în întuneric!» El a strălucit în inimile noastre pentru lumina cunoașterii gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos“ — 2 Corinteni 4:6.

Încă o dată a intervenit El într-o situație de haos și a spus: „Să fie lumină!“. Și Lumina a venit aducând nădejde tuturor aceluia care se întorc spre El.

„Dar când se va întoarce la Domnul, vălul este înlăturat“ — 2 Corinteni 3:16.

Secole de-a rândul oamenii și-au bătut joc de semenii lor credincioși prin cuvintele: „A văzut lumina“, fără a ști că *exact* acest lucru s-a întâmplat. Întrebați pe un orb dacă poate vedea răsăritul soarelui și el va fi nevoit să răspundă: „Nu văd nimic“.

Încă ceva, ceva destul de primejdios, s-a întâmplat cu acești oameni care erau conștienți de geniul creator al lui Dumnezeu, dar au refuzat să Îl recunoască, să Îl cinstească sau să Îi mulțumească Lui pentru darurile Lui bune.

„Fiindcă, cunoscându-L pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci au

*ajuns deșertî în gândurile lor și inima lor fără pricepere
a fost întunecată“ — Romani 1:21.*

Iată un tip de orbire foarte neplăcut. Nu numai că, pentru ei, o umbră deasă s-a așezat în fața soarelui, dar și gândirea lor a devenit confuză. Când adevărul este respins, singurul lucru care îi rămâne omului este neadevărul, care este deșert și plin de nebulă.

Gallup, statisticianul care a făcut unul dintre primele sondaje de opinie din lume, a spus: „Afirmația că toate funcțiile corpului omenesc s-ar fi putut dezvolta în mod spontan este o *monstruoasă statistică*“. Și totuși, sunt unii oameni, foarte dotați din punct de vedere intelectual, care cred acest lucru. Cum se face aceasta? Ei nu Îi acordă lui Dumnezeu, Creatorul, cinstea care I se cuvine și, ca urmare, sunt orbiți de două ori, o dată de dumnezeul acestui veac și apoi de mândria minții lor.

*„Susținând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni“ —
Romani 1:22.*

Cât se poate de trist.

Mai poate fi și un al treilea tip de orbire, lăsată de Domnul Însuși atunci când oamenii resping adevărul:

*„El a zis atunci: «Du-te și spune poporului acestuia:
Întruna veți auzi și nu veți înțelege. Întruna veți vedea
și nu veți pricepe. Împietrește inima acestui popor, fă-
l tare de urechi și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii,
să nu audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inimile, să
nu se întoarcă la Mine și să fie tămăduit»“
— Isaia 6:9-10 (Cornilescu 1923).*

Poate că, dacă s-ar întoarce la Domnul, El le-ar ridica pleoapele să vadă lumina și adevărul.

Ptoza este caracteristica unei boli cunoscute ca miastenia gravis. Cauza ei este un deficit complex de substanțe chimice care duce la slăbirea mușchilor oculari. Medicamentele pot doar

ușura boala, dar după o oră sau două pleoapele se lasă treptat peste ochi având drept urmare această formă simplă de orbire.

Cel mai bun medicament pentru creștinul care nu-L mai vede pe Dumnezeu este Cuvântul Lui. Prin citirea Cuvântului înlesnim calea Duhului care locuiește în noi de a ne deschide din nou ochii la realitatea spirituală.

Miopia

Miopia sau vederea scurtă este o problemă generală în întreaga lume. Dacă nu s-ar fi inventat ochelarii și, de curând, lentilele de contact, multe mii de oameni ar trăi într-o lume încețoșată, unde nimic nu este clar.

Lumina care vine de la un obiect este concentrată cu precizie de către cristalin asupra celulelor speciale care se află în spatele ochiului. Dacă cristalinul nu este destul de puternic sau dacă forma ochiului nu este tocmai exactă, atunci razele de lumină se vor concentra fie dincolo de retină, fie dincoace de suprafața ei sensibilă la lumină și astfel obiectul va părea încețoșat. Ochelarii schimbă tăria cristalinului și direcționează lumina cu precizie către țintă.

Petru vorbește despre această „vedere scurtă”; cuvântul grec pe care îl folosește el este miopie:

*„Pentru că cel cu care nu sunt acestea, este orb, **cu vederea scurtă** și a uitat curățirea de vechile lui păcate“
— 2 Petru 1:9.*

Care sunt, așadar, lucrurile pe care ar trebui să le avem pentru a evita miopia sau chiar orbirea?

*„Iar tocmai pentru aceasta, dându-vă toată silința, adăugați la **credința** voastră **virtutea**, iar la virtute **cunoașterea**, iar la cunoaștere **înfrânarea**, iar la înfrânare, **răbdarea**, iar la răbdare, **evlavia**, iar la evlavie **dragostea frățescă**, iar la dragostea frățescă, **iubirea**“ — 2 Petru 1:5-7.*

Petru ne atrage atenția asupra unora dintre trăsăturile esențiale ale caracterului creștin în dezvoltare. Începând cu credința în Cristos, el se așteaptă ca cel credincios să dezvolte virtutea sau bunătatea. El trebuie să-și dezvolte cunoașterea și înțelegerea cu privire la Dumnezeu, cu privire la scopul pentru care a fost mântuit, la planurile Lui veșnice și la multe alte lucruri. La acestea trebuie să adauge disciplina și autocontrolul — să nu facă doar ceea ce îi place, ci să vină în mod deliberat sub călăuzirea și controlul Duhului Sfânt în viața de zi cu zi.

Apoi perseverența. Această luptă de a te dezvolta și de a crește în statura spirituală poate fi dură și necesită persistență, hotărârea de a merge mai departe cu orice preț. Să mai adăugăm că Domnul Isus Însuși a afirmat că de aceasta depinde cununa vieții, iar Pavel, la rândul lui, a spus că domnia noastră împreună cu El este dependentă și ea de această perseverență.

Evlavia, dragostea frățească și în cele din urmă dragostea atotinclusivă.

Așa crește cel credincios, ridicându-și ochii peste primul stadiu al mântuirii — iertarea de păcate. Ochii lui încep să se concentreze asupra a mai mult din ceea ce Dumnezeu i-a pus la dispoziție în Cristos. Începe să vadă dincolo de zidul grădinii lui dealurile și văile, pășunile verzi și pădurile care nu sunt altceva decât planul lui Dumnezeu pentru el, pentru frații și surorile lui de credință.

Un prieten mi-a relatat cum a lucrat prima dată la o înălțime de 30 de metri, pe o schelă luminată din jurul unui teren de fotbal. A fost de-a dreptul împietrit și surprins să vadă că un coleg de muncă, care purta ochelari cu dioptrii foarte mari, nu părea deloc îngrijorat la acea înălțime. „Nu ți-e frică să stai la înălțimea asta?“, l-a întrebat el. „Deloc“, a venit răspunsul, „nu pot vedea pământul, așa că nu-mi pasă de înălțimea la care mă aflu“.

Cei mai mulți dintre noi considerăm struțul o pasăre deosebit de nătângă. A-și imagina că ceea ce el nu vede nu există în realitate este o crasă stupidenie și, dacă nu ar fi viteza lui legendară, poate că ar fi o specie dispărută în momentul de față!

Unii credincioși abia dacă par interesați de ceea ce Dumnezeu are în plan cu privire la ei. Văd numai „ceea ce este aproape“ și rămân în necunoștință de potențialul vieții noi născută în lăuntrul lor prin credința în Isus. De asemenea, ei pot fi inconștienți de pericolele serioase care îi pândesc dincolo de câmpul lor vizual.

Miopia nu este o problemă ce ține doar de anatomia ochiului; pentru a vedea clar e nevoie de un creier care să funcționeze la capacitate maximă...

Lucram la un institut și am mers o dată într-o excursie; m-am hotărât să iau împreună cu mine pe un băiat al cărui creier fusese afectat la naștere. Era cam agitat și m-am gândit că se va bucura de traficul aglomerat și de peisajul în continuă schimbare pe care călătoria cu mașina i-l putea oferi. Am fost uimit să descopăr că, în ciuda faptului că vederea îi era bună, el nu putea vedea dincolo de interiorul mașinii. Percepția mijlocită de creierul lui nu putea trece dincolo de interiorul mașinii. Cât de trist pentru el să fie atât de limitat în vedere și în perceperea lumii din jurul lui!

În măsura în care ni se dezvoltă caracterul creștin, în aceeași măsură începem să vedem puțin mai departe. Începem să-L prețuim mai mult pe Dumnezeu, pe Isus Cristos, Domnul și Mântuitorul nostru, cerul, căile și prioritățile lui. Începem să vedem mai mult din noi înșine și din nevoia noastră de schimbare și creștere în Cristos. Un caracter nedezvoltat este miop.

Acei credincioși care au primit învățătură bună cu privire la bazele adevărului calvinist au rețineri față de ideea că în trăirea creștină e nevoie de efort. Dar Petru spune clar că, întrucât am fost curățiți de păcatele noastre, lucru care s-a făcut numai prin

moartea lui Cristos pentru noi, noi trebuie să depunem eforturi, să luptăm pentru creșterea spirituală prin puterea Duhului.

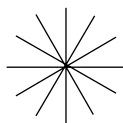
William Barclay, în seria lui de studii biblice pentru fiecare zi, ilustrează această chestiune prin referirea la învățământul universitar. Dumnezeu ne asigură admiterea la facultate, dar pentru a stăpâni materia și pentru a absolvi la timp, noi trebuie să ne consacram cu energie și sârguință studiului.

„Pentru că acestea existând și prisosind în voi, vă fac să nu fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește cunoașterea Domnului nostru Isus Cristos; pentru că cel cu care nu sunt acestea este orb, cu vederea scurtă, și a uitat curățirea de vechile lui păcate. De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să vă faceți sigure chemarea și alegerea voastră, pentru că, făcând acestea nu veți cădea niciodată“ — 2 Petru 1:8-10.

Astigmatismul

Astigmatismul este o distorsiune a imaginii percepute de ochi și este cauzat de o iregularitate în curbura cristalinului sau a suprafeței exterioare (a corneei). El are ca rezultat vederea unei versiuni imprecise a ceea ce se află de fapt în câmpul vizual.

Astigmatismul se poate testa prin prezentarea unui set de linii negre care radiază dintr-un punct central. Pentru cel care suferă de astigmatism aceste linii apar de densități diferite, deși, în realitate, sunt identice.

Când mă uit la semenul meu, nu îl văd întotdeauna așa cum este în realitate, dar problema nu este cu el, ci cu ochiul meu. Perceperea mea este lipsită de acuratețe și problema este cu aparatul meu optic. Am o prejudecată.

Unele linii sunt întunecate. Hainele lui par neobișnuite, nu sunt ca ale mele. Părul e lung, legat într-o coadă, ceva neobișnuit pentru un bărbat. Accentul îmi este nefamiliar. Are maniere care mă enervează și se zvonesc unele lucruri despre el care mă fac să fiu suspicios la adresa lui și să am despre el o părere cu totul deosebită față de ce am crezut înainte despre persoana lui.

Unele linii sunt mai luminoase decât ar trebui să fie. Nu văd că a crescut în condiții dificile, că face parte dintr-o familie săracă și că educația lui a avut de suferit din cauza bolii. A moștenit de

la tatăl său o vână de instabilitate mentală, lucru despre care nu mi s-a spus. Nu sunt, de asemenea, conștient, de lucrarea bună a Duhului lui Dumnezeu în viața acestui om din ultimii ani, de când a devenit creștin. Nu am o imagine adevărată despre el, iar greșeala se află la mine, nu la el. Port în mine o prejudecată sau poate chiar mai multe, care îmi îngreunează atât de mult impresia vizuală, încât sunt departe de centru, departe de adevărul despre acest om.

Se poate că ați văzut vreodată pe unii jucând popice. Mingile grele sunt în mod deliberat înclinate ca să nu se rostogolească în mod normal, ci să vireze treptat de la centru, și cu cât mai departe sunt rostogolite, cu atât mai mare este deviația de la țintă.

Tot așa stau lucrurile cu vederea noastră astigmatică. Cu cât mai departe mergem, cu atât situația se înrăutățește și, dacă nu vom avea parte de corectare, vom sfârși prin a ne forma o imagine falsă despre fratele nostru în Cristos.

O tânără a suferit odată o vătămare a creierului și, aparent, și-a revenit foarte bine. Câteva luni mai târziu a fost examinată de un neurolog care a declarat-o complet restabilă. A fost apoi văzută de un alt specialist, un psiholog, care a folosit niște teste speciale și i-a arătat că ea avea pierderi de memorie serioase și că imaginea lumii din jurul ei era complet distorsionată. De fapt, era grav afectată și a avut nevoie de o lungă perioadă de ajutor de specialitate pentru a-și redobândi acele facultăți pierdute.

De ce aceste puncte de vedere diferite cu privire la această fată? Motivul este că neurologul a examinat-o dintr-un anumit punct de vedere și nu a putut vedea defectele care erau evidente în ochii psihologului. Specialiștii sunt predispuși la a urma căi diferite de apreciere.

Iacov a descris o asemenea tendință:

*„Pentru că, dacă va intra în sinagoga voastră un om cu un inel de aur, în haină strălucitoare, și va intra și un sărac în haină murdară, și veți privi la cel care poartă haina cea strălucitoare și veți spune: «Tu așază-te aici bine!» și săracului îi veți spune: «Tu stai acolo!» sau «Așază-te aici, la picioarele mele!» **nu faceți deosebire în voi înșivă, nu v-ați făcut judecători cu gânduri rele?»***

— *Iacov 2:2-4.*

Fac discriminare, bineînțeles, și nu pot să văd pe adevărații oameni de sub haine, statutul uman de dincolo de bogăție sau de lipsa ei. Percepția mea este împărțită din cauza elementelor străine care îmi distorsionează vederea clară și fac să-mi fie greu să văd realitatea, adevărul despre aceștia doi.

În pilda lui Isus despre lucrătorii angajați pentru o zi de muncă, plata oferită a fost cinstită și dreaptă și toți au căzut de acord cu privire la ea. Dar când cei care veniseră ultimii au fost recompensați cu aceeași sumă, ceilalți s-au plâns. Proprietarul îi întrebă: „Este ochiul tău rău pentru că Eu sunt bun?” Ochiul rău de aici este unul care a fost distorsionat, îndreptat în direcție greșită din cauza invidiei din inimă.

Direcționarea greșită a văzului și a percepției este urmată de prejudecată în atitudine, iar aceasta duce la prejudecată în acțiune. Acționăm incorect, pentru că atitudinea noastră este incorectă, iar aceasta ne este incorectă pentru că nu percepem lucrurile așa cum ar trebui. Rădăcina problemei se află în ochi.

Ce se poate face cu privire la astigmatism, la această vedere distorsionată? Oftalmologul tratează problema prin polizarea lentilelor de ochelari într-un asemenea mod, încât să elimine lipsa de simetrie și să corecteze distorsiunea. Ce face cel credincios pentru a-și ajusta acuitatea vizuală și pentru a se comporta în mod corect și drept cu frații lui? Să urmeze instrucțiunile pe care le dă Iacov:

*„Dacă în adevăr împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: «**Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși**», bine faceți“ — Iacov 2:8.*

Răspunsul se găsește în legea împărătească care ocupă un loc proeminent în Scriptură, loc confirmat și de Isus. Dragostea are un efect profund asupra modului în care ne uităm noi la oameni. Este asemenea unei perechi de ochelari care face retușurile necesare în vederea corectării astigmatismului nostru. Poate chiar ascunde de ochiul critic o mulțime de păcate. Dacă vom lua față de fiecare frate atitudinea pe care o luăm față de noi înșine, vom vedea mult mai clar și orice înclinație de-a noastră va fi în favoarea lui!

„Puncte plutitoare“

Punctele plutitoare, un termen colocvial, sunt particule mici de impurități care plutesc în fluidul din interiorul ochiului. Cei mai mulți oameni le sesizează din când în când. În mod ocazional pot fi foarte evidente, cauzând iritație atunci când străbat câmpul vizual. E posibil să le vezi privind la o suprafață albă, dar dacă vei încerca să le urmezi în drumul lor în sus, vei observa că urcă mai sus; dacă vei încerca să le fixezi undeva în josul suprafeței, vei sesiza că se îndepărtează în acea direcție. Sunt inofensive și nu au nevoie de tratament.

Ne putem gândi la ele în două moduri. În primul rând, deși sunt numai condensări ale aceluși lichid special din compartimentul din spatele ochiului, ne putem gândi la ele ca la

Impurități mici

Păcatele poporului consemnate în Vechiul Testament ne par nouă, celor din epoca civilizată și luminată, ca fiind grosolane și vicioase. Poporul lui Dumnezeu din ziua de azi nu se găsește adesea implicat în crime, violuri, jafuri prin violență, luare de mită și corupție. Considerăm toate aceste lucruri drept violări grave ale rânduiei lui Dumnezeu și demne de a fi sever pedepsite. În zilele noastre, în viețile noastre, păcatele sunt mai mici, mai puțin înfiorătoare și nu atât de radicale. Ne aflăm în pericolul de a crede că păcatele noastre „mici“ nu sunt atât de respingătoare în ochii lui Dumnezeu.

Această concepție se bucură însă de foarte puțin sprijin. Însăși ideea de micime sau mărime a păcatului este indiciul unei vederi distorsionate. Pavel pune împreună greșeli pe care cei mai mulți

dintre noi nu le-am considera ca făcând parte din aceeași ligă:

*„Și sunt arătate faptele cărnii care sunt: desfrânare, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, **gelozii, mâni, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora; despre care vă spun dinainte, după cum am și spus mai înainte, că cei care fac unele ca acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu***“ — Galateni 5:19-21.

Am subliniat în pasajul tocmai citat cinci lucruri care mie mi se par a fi relativ blânde în comparație cu celelalte sau, cel puțin, nu sunt privite ca ceva neobișnuit în părtășiile noastre creștine. Și totuși, toate sunt supuse aceleiași condamnări generale.

Iată o altă colecție de păcate...

*„Nici să nu curvim, cum au curvit unii din ei și au căzut într-o singură zi douăzeci și trei de mii. Nici să ispitim pe Cristos, cum L-au ispitit unii din ei, și care au pierit prin șerpi. Nici **să nu cârtiți**, cum au cârtit unii din ei, și au pierit prin Nimicitorul*“
— 1 Corinteni 10:7-10 (CLV).

Cârtitul? Inclus în aceeași listă cu curvia, și cu același fel de consecințe? Nu se poate să fie adevărat. Nu pot să-mi dau seama cum de s-a strecurat acolo. Da. Ochii mei — asta-i problema.

Deci, ce facem noi cu aceste păcate mici?

„Cel care are în el nădejdea aceasta se curățește, după cum și El este curat“ — 1 Ioan 3:3.

Deși punctele plutitoare nu dăunează ochiului fizic, impuritățile spirituale, oricât de fine ar fi, trebuie îndepărtate.

Ioan spune că trebuie să ne curățim, pentru că Dumnezeu a asigurat mijloacele ca noi să facem acest lucru. Problema noastră este că tolerăm asemenea mici păcate și scăpăm din vedere faptul

că trebuie să le tratăm, pentru că ele par a fi neînsemnate. Dumnezeu a făcut posibil ca noi să păstrăm lichidul curat, să scoatem afară impuritățile mici. Identificați fiecare impuritate, izolați-o și mărturisiți-o. Iar Dumnezeu, potrivit promisiunii Lui, o va îndepărta (1 Ioan 1:9). Nu așteptați până când se acumulează mai multe. Tratați-le prompt când le vedeți plutind în câmpul vostru vizual.

În 1975, în familia noastră s-a întâmplat o mare catastrofă. Unul dintre copiii noștri a suferit un accident groaznic și a fost în comă timp de două săptămâni. Când eu și cu soția mea am avut primele clipe de liniște după fuga la spital, am început să ne rugăm și am descoperit că nevoia de căpătâi care se impunea era aceea de a ne mărturisi înaintea lui Dumnezeu și unul altuia greșelile; nu era vorba de păcate mari, ci de mici impurități care ne contaminau viețile de fiecare zi. Pentru a ne da seama în mod clar de atitudinea pe care trebuia să o luăm în privința acestui atac la adresa integrității și păcii familiei noastre, am simțit în mod instinctiv nevoia să ne asigurăm că totul era în regulă între noi și Dumnezeu, dar și între noi doi. Prima noastră grijă a fost să scăpăm de praful și murdăria care ni se pusese pe picioare. Apoi I-am vorbit Lui despre criza din familia noastră.

„Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu“

— 2 Corinteni 7:1.

În al doilea rând, punctele plutitoare sunt...

Mici distrageri ale atenției

Unii oameni găsesc că aceste punctele plutitoare sunt deranjante. Distrag atenția și e greu să le ignori. Se interpun între lumea exterioară reală și vederea ei clară de către noi prin complicata facultate a văzului.

Trebuie să veghem ca nu cumva nenumărate lucruri mici să ne atragă atenția și să pierdem din vedere lucrurile care contează cu adevărat. Viața ne este atât de încărcată cu fleacuri, încât, luate împreună, acestea ne ocupă multe ore din timpul săptămânii. E nevoie să ne debarasăm de unele dintre ele pentru a putea să dăm atenția potrivită Cuvântului lui Dumnezeu, rugăciunii, oamenilor, slujirii Lui în orice lucru pe care El vrea să îl facem.

O tânără creștină, având darul consilierii, era implicată în ajutorarea unei fete care devenise alcoolică la vârsta de treizeci de ani. A luat legătura cu această fată și s-a consolidat treptat o bună relație între ele. Apoi a intervenit o serie de evenimente familiale, îndatoriri la școala duminicală și muncile în casă care i-au distras atenția, astfel încât vizitele la acea fată au fost întrerupte câteva luni. Înainte de a-și propune să o mai viziteze o dată, fata a murit în spital. Tânăra creștină nu va uita niciodată că trebuințele juste, dar oarecum lipsite de importanță, au stopat-o de la a acorda atenția cuvenită celui mai important și mai urgent dintre lucruri.

Cei mai mulți dintre noi avem adunate în podul casei tot felul de lucruri despre care credem că vom avea nevoie într-o zi. Dar în învălmășeala respectivă, ori de câte ori căutăm un lucru important și de valoare, abia dacă îl putem găsi.

Să ne debarasăm de ele?

Ați remarcat vreodată cât de multe mici distrageri ale atenției se ivesc o dată ce te așezi să citești Cuvântul lui Dumnezeu sau să te rogi? Soneria sună sau trebuie să răspunzi la telefon. Îți amintești dintr-o dată de ceva ce se impune a fi făcut de îndată, căci altfel ai pierde mult. Nu ți-ai luat medicamentele. Ai închis focul de la aragaz?

În afară de aceste chițibușuri care necesită luarea de acțiune imediată, o armată de alte nevoi urgente îți rățăcesc prin minte

— „trebuie să îmi aduc aminte să ud florile, să hrănesc păsările, să returnez cărțile la bibliotecă, să cumpăr lapte, să sun la birou, să pun o scrisoare la poștă“. Toate acestea aparent sunt fleacuri, dar nu sunt lipsite de importanță și, adunate la un loc, ne distrag atenția într-o mare măsură.

Cum tratăm aceste mici distrageri ale atenției?

Am putea, de exemplu, să facem câteva aranjamente de ordin practic pentru a evita aceste intervenții, aranjamente precum a avea la îndemână un carnetel de însemnări ca să nu ne încărcăm memoria cu ceea ce trebuie făcut. I-am putea cere celui care ne sună la telefon să revină mai târziu, sau să ne instalăm un robot. Trebuie să acordăm atenție numai acelor nevoi care nu pot fi amânate cu nici un chip.

Punctul critic este, însă, gradul de concentrare pe care îl avem asupra lucrului care necesită să fie făcut. Dacă întreaga noastră atenție se îndreaptă asupra unei anumite sarcini pe care o avem de îndeplinit, atunci punctele plutitoare nu se vor face remarcate. Practic, ele vor dispărea.

Punctele plutitoare din ochi pot fi ignorate. Dar micile impurități și distrageri ale atenției au o influență disproporționat de mare asupra vieții noastre de credință. Așa mici cum sunt, ele pot interveni în mod semnificativ în umblarea noastră cu Dumnezeu și în închinarea și slujirea pe care El le caută în trăirea noastră.

*Întoarce-ți ochii către Isus
Uită-te la fața Lui minunată.
Iar lucrurile de pe pământ...
...își vor pierde în mod ciudat strălucirea
În lumina slavei și a harului Lui.*

Diplopia

Diplopie înseamnă a vedea dublu. Cauzele acestei boli chinuitoare sunt complexe și se pot datora unor afecțiuni ale mușchilor care controlează mișcările ochiului sau ale nervilor care îl deservește. Probabil că există în creier un centru special de „fuziune“ care coordonează mișcările ochiului și unifică imaginile atunci când ochii se rotesc. Dar chiar și atunci când mișcarea ochilor este normală, simetrică, pot apărea grade mici de „vedere dublă“.

În rândul credincioșilor, a ține ochii îndreptați către două obiective în același timp este o problemă des întâlnită. Când Îl cunoaștem pe Cristos, aflăm că El trebuie să fie Centrul vieții noastre și că El, așa după cum ne este revelat prin Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne fie Exemplu și Călăuză. Căutăm, prin urmare, să ne fixăm ochii asupra Lui și să-L urmăm zi de zi.

Apoi începem să vedem că apar tot felul de alternative la modul în care ne călăuzește Isus. Începem să căutăm cu feroare alte căi pe unde să mergem. Un ochi ne rămâne fixat asupra lui Isus și celălalt începe să rătăcească încolo și înapoi în căutare de cărări mai plăcute, mai fără de spini. Căpătăm astfel diplopie.

Diavolul este foarte conștient de această slăbiciune a noastră. El se învâрте de colo până colo în jurul periferiei viziunii noastre și flutură o pancartă viu colorată. Un ochi deviază și vede:

A SPUS DUMNEZEU CU ADEVĂRAT ACEST LUCRU?

Celălalt ochi confirmă că Dumnezeu a spus acest lucru, dar în minte s-a strecurat deja o îndoială. Oare aceasta a vrut El să spună?

Ochii îți sunt îndreptați asupra lui Isus; El te călăuzește să găsești un nou loc de muncă unde se ivesc prilejuri de a-I sluji Lui. Ochiul tău slăbit rățește de colo colo și o altă pancartă se ridică...

S-AR PUTEA SĂ PIERZI BANI!

Așa e. Îmi pot permite acest lucru? Cu ce îmi voi cumpăra o mașină nouă?

Saul s-a confruntat cu această problemă. I s-a dat poruncă clară de a merge și de a-i distruge complet pe amaleciți, de a nu lăsa nimic în viață. S-a dus plin de entuziasm și de hotărârea de a-și îndeplini însărcinarea pe care i-o dăduse Dumnezeu. Dar a văzut atunci, la marginea drumului, o altă notiță...

CE RISIPĂ!

„Hotărât că așa e!“, s-a gândit el. „Voi reține câteva dintre cele mai bune vite și le voi folosi pentru a aduce jertfă lui Dumnezeu“. Cel puțin știm că acesta a fost gândul lui. Dar fie că a intenționat să le aducă drept jertfă, fie că a dorit să le taie și să le mănânce, el a eșuat în a face ceea ce Dumnezeu îi poruncise. Ochii lui, uitându-se în două direcții, l-au încurcat și au fost cauza căderii lui. A pierdut împărăția.

„Fiule, ia aminte la cuvintele Mele, pleacă-ți urechea la vorbele Mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi [...] Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta [...] Fiule, ia aminte la înțelepciunea Mea și pleacă urechea la învățătura Mea“
— Proverbe 4:20, 25; 5:1, Cornilescu 1923.

Acțiunea independentă a ochilor duce la vedere dublă. Fiecare ochi vede o imagine separată; ambele imagini sunt înregistrate

de creier. După o anumită perioadă de timp survine un efect curios. Întrucât vederea dublă este o stare anormală, provoacă o încurcătură acută, iar creierul, hotărât să țină lucrurile pe direcția corectă, elimină în mod gradat una dintre imagini.

Nu poți să-L iubești pe Dumnezeu și să ai, în același timp, dragoste față de bani, a spus Isus. Și totuși, cât de des întâlnită este această cauză a diplopiei în rândul credincioșilor! Desigur că Îl iubim pe Dumnezeu, dar simțim și atracția câștigului financiar și a posibilității de a ne mări rezervele bănești. Isus a spus că nu ne putem diviza atenția în același timp asupra acestor amândouă lucruri. Treptat unul dintre obiective se va pierde în zăre, în timp ce celălalt va deveni mai puternic.

Mulți au fost duși în rătăcire de această vedere dublă asupra lucrurilor într-un asemenea mod, încât au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri (1 Timotei 6:10). Lucru valabil și pentru vremea lui Timotei, dar și pentru zilele noastre.

Petru ne dă un bun exemplu de diplopie. Isus i s-a arătat noaptea, chemându-l. Când a umblat pe apă și a avut ochii îndreptați înspre Isus, cât timp ambii ochi erau fixați asupra Lui, totul a mers bine. Și totul ar fi putut merge bine mai departe, dacă, în timp ce mergea pe suprafața neregulată a apei, unul dintre ochi nu ar fi rătăcit și dacă pe următorul val uriaș el nu ar fi văzut inscripția:

TE VEI ÎNECA, NEBUNULE!

lucru care aproape că s-a întâmplat.

„Tu, care ai puțină credință, de ce te-ai îndoit?“, a spus Isus.

Cuvântul grec folosit aici este *distazo* — duplicat, dublu, de aici a șovăi, a te îndoi. Pentru scurtă vreme Petru a suferit de vedere dublă. Din fericire, Isus era în apropiere și l-a salvat.

Se poate vindeca diplopia? Da, în anumite cazuri. În cazul

copiilor foarte mici se poate face ceva prin intermediul lentilelor speciale sau prin operație în vederea ajustării mușchilor. Totuși, dacă vreme îndelungată nu s-a făcut nimic cu privire la aceasta, deși ochiul care a deviat poate fi readus în mod fizic, la centru, vederea va fi suferit prea mari prejudicii pentru a mai fi reparată. Una dintre imagini dispare pentru totdeauna. Este imperios necesar ca boala să fie diagnosticată și tratată cât mai de timpuriu.

Pe plan spiritual, tu însuși poți rezolva această problemă. Hotărăște-te o dată pentru totdeauna pe cine vrei să urmezi și ține-ți fixați ochii asupra lui. Lucrurile înspre care îți vei îndrepta ambii ochi vor deveni mai limpezi. Celelalte vor fi nesemnificative.

Iosua a prezentat o alegere foarte clară în fața israeliților care nu se puteau decide:

„Dar dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului“

— *Iosua 24:15, Cornilescu 1923.*

Și **David** a spus la fel:

„L-am pus pe Domnul înaintea mea“

— *Psalm 16:8 (AV),*

iar el a fost cu siguranță un om cu o vedere spirituală clară.

Vederea dublă este generatoare de confuzie și poate aduce infirmități. Provoacă nesiguranță, încetinește progresul spiritual și subminează slujirea creștină.

Nistagmus

Nistagmus este termenul tehnic pentru mișcarea spasmodică, involuntară a ochiului, fie pe orizontală de la un capăt la celălalt al ochiului, fie prin rotire. Sunt numeroase forme sub care se poate prezenta această boală și în cazul unora dintre ele ochiul nu este niciodată liniștit. Problema foarte rar se află în ochiul în sine, mai degrabă în creier și ramificațiile nervoase care controlează mișcarea ochiului. Uneori poate fi puțin deconcertant să tot privești pe cineva ai cărui ochi se mișcă continuu, deși persoana în cauză nu este, de regulă, conștientă de acest fapt.

Această disfuncționalitate are și un aspect social. La o întrunire, să zicem, te duci să vorbești cu o persoană care se află în partea opusă a încăperii în care te afli tu. La început se uită în ochii tăi și pare a fi interesată de a-ți vorbi, dar la un moment dat, remarci că ochii ei se învârt mereu, fără încetare, în jurul camerei. Ce sau pe cine caută? Încearcă să-și focalizeze vederea asupra cuiva care este mai interesant decât tine, sau poate puțin mai important decât tine. Deodată începe să o spioneze pe soția șefului și, cerându-ți scuze în grabă, te lasă baltă, fără a-ți da măcar timp să îți termini fraza.

Această maladie îi poate afecta și pe creștini. Cei care sunt afectați de ea lasă impresia că trec mereu de la un lucru la altul. Schimbă bisericile în mod regulat. Încep prin a fi presbiterieni, dar ajung să creadă că baptiștii au o doctrină mult mai sănătoasă, așa că merg la ei. Vizitează o biserică carismatică și sunt impresionați de activitățile și de muzica energetică de acolo, ceea ce îi face să se alătore bisericii în cauză, dar după un an tânjesc după puțină pace. Un prieten îi

duce la creștini după Evanghelie, unde găsesc liniște, și totul pare în ordine, dar numai până la o vreme.

Pavel i-a sfătuit pe creștini să nu încerce toate experiențele posibile, ci să se stabilească într-un loc, de obicei în cel în care au început.

„Fiecare să rămână în chemarea aceea în care a fost chemat... Fiecare, fraților, în ce a fost chemat în aceea să rămână cu Dumnezeu“ — 1 Corinteni 7:20, 24.

Deși această învățătură nu este întru totul aplicabilă în cazul fiecăruia dintre noi și probabil că, la vremea aceea, a avut o semnificație aparte, este, cu siguranță, un sfat bun dat aceluia care suferă de această căutare neobosită după ceva diferit, în speță mai bun. Această mișcare neobosită a ochilor trebuie încetinită, calmată.

Mai există o formă de nistagmus. Creștinii, asemenea tuturor oamenilor, au tendința de a se tot uita la alții. Îi punem pe prietenii noștri creștini sub observație, adeseori remarcându-le mai mult punctele slabe decât pe cele tari. Pe măsură ce ascultăm o predică ne gândim cam așa: „Asta se aplică în cazul lui cutare sau al lui cutare“. Dar aceasta este una din situațiile în care ar trebui să ne uităm la noi înșine, nu la alții.

„Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții, fiind atent la tine însuși, ca să nu fi ispitit și tu“ — Galateni 6:1.

Sunt cel puțin trei direcții în care ochii noștri au tendința să se rotească, când se pune problema să luăm anumite hotărâri:

Ne uităm înapoi — la ceea ce s-a făcut în trecut. Tradiția a fost dintotdeauna un ghid, și mai poate fi și azi. „Dacă a fost bun pentru ei, de ce să nu fie bun și pentru mine?“ Deși privirea înapoi ne poate da un sentiment plăcut, ea prezintă un neajuns

major: se poate ca ceva să fi fost bun *atunci*, dar să nu mai fie la fel și *acum*.

Neemia, când a fost făcut guvernator al Ierusalimului, a fost conștient de ceea ce făcuseră predecesorii lui și a spus: „Eu nu am făcut așa din frică de Dumnezeu“. El s-a uitat în sus, nu înapoi.

Ne uităm în jur și facem ceea ce fac alții. Îi întrebăm pe prietenii noștri ce să facem. (Forma obișnuită de nistagmus se agravează când ne uităm într-o parte.) În ciuda faptului că aceasta este direcția obișnuită în care privim, putem spune că are și ea un defect fatal, și anume că *cei din jurul nostru pot să nu aibă dreptate*.

Isus a avut o părere diferită de cea a ucenicilor cu privire la vremea când trebuia să se suie la Ierusalim pentru sărbătoare. Ei aveau ochii ațintiți asupra avantajelor pe care le-ar fi obținut El și asupra influenței pe care El ar fi exercitat-o asupra poporului. Dar Isus a avut ochii ațintiți spre vremea rânduită de cer. El nu s-a uitat lateral, ci vertical.

Ne uităm în interior. Ne gândim de unii singuri la decizia pe care trebuie să o luăm și facem ceea ce pare a fi mai bine. Cântărim faptele, ne folosim mintea și bunul simț. Dar și în această abordare se află un defect major, și anume *s-ar putea să nu dispui de toate faptele relevante*.

Iosua a făcut o greșeală îngrozitoare când a fost pus față în față cu gabaoniții (Iosua 9). A remarcat hainele lor ponosite, încălțăminte uzată, pâinea mucețită și a fost liniștit auzind că veniseră de la o mare depărtare. Aceștia însă erau următorii vrăjmași pe care ar fi trebuit să-i învingă. S-a gândit că faptele pe care le-a remarcat reprezentau întregul adevăr, dar lucrurile nu stăteau așa. Hotărârea pe care a luat-o nu a fost rea doar pentru acea vreme, ci a avut repercusiuni înfiorătoare peste ani (2 Samuel 21).

Problema lui a fost că nu l-a consultat pe Domnul. La El ar fi trebuit să se uite și, dacă ar fi procedat astfel, ar fi cunoscut că istorisirea gabaoniților era inventată.

Avem nevoie de o cale mai bună — de a-L cinsti pe Domnul, de a-L consulta pe El și de a asculta de ceea ce spune El. Trebuie să ne fixăm ochii asupra Lui.

Fiecare dintre noi este susceptibil de a suferi de nistagmus, de a căuta neobosit ceva nou, ceva diferit, ceva care să ne aducă mai multe avantaje.

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus“

— Evrei 12:2 Cornilescu 1923.

Nistagmusul este practic incurabil...

...dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile!

Cataracta

Cataracta este o afecțiune care se întâlnește de obicei în rândul acelor oameni la care se face, de regulă, referire prin termenul „oameni în vârstă“. Cristalinul ochiului devine treptat mai rigid, mai puțin flexibil, răspunzând mai puțin bine nevoii de concentrare. Nu se acomodează cu ușurință condițiilor în continuă schimbare.

În același timp, în rotundul cristalinului se depun reziduuri care blochează lumina, și astfel vederea se deteriorează în mod constant. Cu timpul cristalinul poate deveni complet opac, având ca urmare limitarea severă a văzului ochiului afectat.

Întrucât afecțiunea evoluează treptat, în decurs de câțiva ani, oamenii suferinzi de ea se mișcă relativ bine în mediul lor. Se simt bine mai ales în mediul lor — acasă, la lucru, dar în medii nefamiliare se pierd sau se întristează ușor. Conducerea mașinii pe timp de noapte este o problemă în faza de început a acestui gen de deteriorare a vederii, punând vieți în pericol.

Pe măsură ce îmbătrânim, vorbesc acum din experiență, mulți dintre noi avem tendința de a fi mai puțin flexibili în atitudine și viziune. Sunt bărbați și femei excepționale care, chiar în al optulea sau, mai rar, în al nouălea deceniu de viață, dau dovadă de o remarcabilă capacitate de adaptabilitate, o receptivitate ageră la idei și concepte noi. Zidind pe baza îndelungatei lor experiențe de viață și a deceniilor de învățare, ei sunt foarte inventivi, ingenioși. Astfel de persoane sunt însă în număr relativ redus, ceilalți dintre noi suferind, în măsură diferită, de cataractă a personalității.

Vederea spirituală poate fi înnourată de ceva asemănător cataractei. Apare, de regulă, la cei mai în vârstă, dar nu e întru totul caracteristică numai lor. Anumite puncte de vedere sau convingeri, adeseori moștenite din generație în generație, se congelează în minte și, în loc de a da lumină, ele o blochează. De cele mai multe ori se trag din vederi rigide asupra Scripturii, deși unele convingeri adânci ale celor credincioși nu se găsesc în realitate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă aceste puncte de vedere nu sunt reconsiderate în lumina Cuvântului Viu, ele vor deveni atât de rigide și de deformate, încât vor putea sluji ca instrumente pentru a da în cap celor din jur. Vor fi asemenea tiparului în care se toarnă metalul topit pentru a-i imprima pentru totdeauna o formă definită.

Isus a tras un semnal de alarmă cu privire la cataracta spirituală. Fariseii au adus critici ucenicilor Lui — și probabil și Lui — pentru vina de a nu fi urmat tradiția ceremonialului spălării mâinilor înainte de masă. El le-a citat acestora din Isaia, unde se vorbește despre cei care aduc închinare doar cu buzele, nu din inimă:

„Bine mai înlăturați porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră... desființând Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră pe care ați dat-o“
— Marcu 7:9, 13.

În mod deosebit, pe măsură ce înaintăm în vârstă, trebuie să luăm seama bine la această chestiune. Cu trecerea timpului chiar și cele mai bune principii se pot solidifica în minte, dacă nu luăm măsuri ca adevărul să nu devină tradiție.

Isus se mai referă și la tradiția corbanului, care nu înseamnă altceva decât „dat lui Dumnezeu“. În loc de a avea grijă de părinții săi, după cum cerea legea, un evreu putea, în mod oficial, să își dea bunurile de preț lui Dumnezeu și astfel să pretindă că nu

este liber să dea părinților ceva sau să se îngrijească de nevoile lor financiare. În acest mod dădea la o parte porunca lui Dumnezeu pentru a urma o tradiție.

Dar a da lui Dumnezeu nu era o poruncă? Ba da. Însă adevărul fusese modificat și devenise o regulă rigidă care îi orbise pe farisei față de o altă poruncă clară a Scripturii. Aceștia se debarasaseră de porunca lui Dumnezeu și se țineau de ceea ce devenise tradiția religiei lor. Fuseseră orbiți față de adevărul viu al lui Dumnezeu prin intermediul convingerilor proprii — un fel de cataractă spirituală.

Nu mă refer aici la veșminte, icoane și lumânări, ci la multe domenii din bisericile creștine, în mod deosebit din acele biserici devotate în credință, în care convingerea puternică, adânc înrădăcinată de-a lungul a multor ani, orbește față de învățătura clară a Cuvântului lui Dumnezeu. E greu să definești sau să descrii domeniile respective, întrucât ele constau, în principal, din adevăruri și exemple biblice care, de-a lungul anilor, au fost oficializate, ritualizate și instituționalizate. Chiar și unele din convingerile noastre au avut această soartă, într-un mod subtil și realmente neobservabil. Menționarea de exemple provoacă apărarea lor cu indignare și proteste în numele dreptății.

Într-o anumită biserică unde ani la rând masa părtășiei fusese așezată în centru, înconjurată de scaune, schimbarea locului mesei — punerea ei în față — a dus la o furtună de proteste. „Masa se află în centru de cincizeci de ani“, a spus unul. „Nu văd de ce ar trebui să se schimbe acum locul ei.“ Un grup de oameni evlavioși aranjaseră cu ani în urmă masa în acest mod. Dar acum, în interesul lucrării lui Dumnezeu în biserică, se impunea o schimbare. Bătrânii s-au rugat și s-a făcut schimbarea.

Ezechiel consemnează mânia aprigă a lui Dumnezeu la auzirea veștii că Israel își îngroapă împărații morți în apropierea templului, de care Îi despărțea numai un zid:

„El mi-a zis: «Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele; aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel! Casa lui Israel și împărații lor nu-mi vor mai pângări Numele Meu cel sfânt prin curviile lor și prin trupurile moarte ale împăraților lor la moartea lor, ca atunci când își puneau pragul lor lângă pragul Meu, stâlpii lor lângă stâlpii Mei și nu era decât un zid între Mine și ei. Așa au pângărit ei Numele Meu cel sfânt cu urâciunile pe care le-au săvârșit; de aceea i-am mistuit în mânia Mea. Acum vor depărta de la Mine curviile lor și trupurile moarte ale împăraților lor și voi locui veșnic în mijlocul lor»“ — Ezechiel 43:7-9, Cornilescu 1923.

De ce este așa de neplăcut lucrul acesta Dumnezeuului celui viu? Aceste catafalcuri păstrau cu sfințenie trecutul mort și reprezentau un mod de călăuzire și de influență dominatoare asupra vieții poporului. Poporul își ducea viața cu un ochi ațintit asupra Locului Sfânt și cu celălalt asupra tradițiilor trecutului. Dumnezeu nu vroia să locuiască alături de ei, numai cu un zid despărțitor între El și ei.

Tradiția își are obârșia în trecutul îndepărtat

Cele mai multe din ideile tradiționale se pierd în ceața timpurilor. Nimeni nu-și poate aminti de instituirea lor. „Întotdeauna am procedat așa“, se spune. Chestiunea în cauză este rareori supusă unei reexaminări. A face așa ceva seamănă mult cu o violare, cu un atac asupra temeliei.

Tradiția primează în probleme minore

„Vai de voi, cărturari și farisei, fățarnicilor! Pentru că dați zeciuală din mentă și din anason și din chimion și ați lăsat deoparte cele mai grele lucruri ale legii: judecata, mila și credința“ — Matei 23:23.

Punerea deoparte cu precizie a zeciuiei din mirodeniile mai sus amintite ocupă primul loc, în timp ce dreptatea, mila și credința sunt neglijate. S-a pierdut simțul proporției. Lucrurile mărunte depășesc măsura și înouăază aceste mari adevăruri. Capacitatea de a păstra proporțiile s-a pierdut.

*„Vai de voi, călăuze oarbe, care spuneți: «Oricine va jura pe **templu**, nu este nimic. Dar oricine va jura pe **aurul templului este dator**»“ — Matei 23:16.*

Tradiția dobândește, în cele din urmă, un rang mai mare decât Scriptura

„Bine mai înlăturați porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră!“ — Marcu 7:9.

Noi ne-am gândit la ceva mai bun decât porunca lui Dumnezeu! Cele mai multe dintre tradiții sunt lucruri bune în ele însele, dar nu îndrăznim să le îngăduim să înlocuiască Cuvântul lui Dumnezeu.

Tratament pentru cataractă

Cum să tratăm, prin urmare, această tendință de a ne crea propriile reguli? Cum să ne păstrăm ochiul curat, cristalinul flexibil și sensibil la lumina din cer?

Niște saducheii I-au pus odată o întrebare complicată lui Isus. I-au înfățișat cazul ipotetic al unei femei care a pierdut rând pe rând șapte soți. La înviere a cui soție va fi ea? Drept răspuns El le-a zis:

„Voi deci vă rătăciți mult!“ — Marcu 12:27.

În ce privință? În două direcții:

*„Nu pentru aceasta vă rătăciți voi, necunoscând Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?“
— Marcu 12:24.*

În primul rând, ei nu cunoșteau Scriptura. Dar erau învățători ai Legii! Spuma experților în interpretarea Scripturii. Cum puteau ei să greșescă? Dar Isus a spus că greșiseră.

În al doilea rând, nu cunoșteau puterea lui Dumnezeu. Ei, ca și noi, nu puteau cunoaște Scriptura fără puterea lui Dumnezeu. Litera usucă, sclerozează și în cele din urmă nu aduce iluminare, ci pierderea viziunii, orbire față de adevărul viu al lui Dumnezeu.

„Litera omoară, dar Duhul dă viață“ — 2 Corinteni 3:6.

Dacă vrem să evităm cataracta spirituală, trebuie să ne supunem în mod constant călăuzirii și învățării Duhului Sfânt. El este puterea lui Dumnezeu și El strălucește cu lumina Lui asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

*„Dar noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu **ca să cunoaștem** lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu“ — 1 Corinteni 2:12.*

Tratarea cataractei se face de mulți ani prin îndepărtarea cristalinului întărit sau opac și prin ochelari speciali care să ajute focarul ochiului. De curând a devenit posibilă înlocuirea cristalinului cu un cristalin nou, clar care se poate adapta condițiilor variabile ale mediului.

Un chirurg oftalmolog, care dedică mult timp tratării cataractei, mi-a spus că pacienții de pe ochii cărora se iau, după operație, bandajele sunt extaziați. Mulți dintre ei vorbesc despre claritatea culorilor. Viața devenise incoloră, cenușie. Dintr-o dată culorile revin, iar spectrul bogat al lumii lui Dumnezeu este restabilit.

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine alifie pentru ochi ca să vezi“ — Apocalipsa 3:18.

Și eu cred că trebuie să cumpăr ceva alifie.

Scotoama

Scotoama este ceea ce popular se cunoaște sub numele de „pete oarbe“. Este cauzată de un defect al retinei, și apare pe suprafața care primește lumina din spatele ochiului. De fapt, fiecare dintre noi are o pată oarbă cauzată de ieșirea nervului optic din retină, nerv care transmite sub formă electronică informația la creier. Întrucât nervul optic nu are celule speciale, sensibile la lumină (așa-numitele celule cu conuri și bețișoare) pe suprafața lui, apare în câmpul vizual ca un defect al imaginii — ceva lipsește...

Partea care lipsește nu este evidentă în ochii noștri, întrucât creierul, cu pricepere, umple spațiul gol. Acest defect de vedere poate fi ușor detectabil, totuși. Luați o foaie de hârtie albă în care faceți două găuri cu un perforator pentru foi detașabile. Țineți foaia de hârtie în fața ochilor și uitați-vă prin gaura din partea mâinii stângi cu ochiul drept. În vreme ce depărtați foaia de ochi, veți observa că gaura din partea dreaptă dispare pentru a reapărea mai târziu. Aplicând procedura, în cazul celuilalt ochi veți observa același efect.

Petele oarbe își datorează apariția anomaliilor care se dezvoltă în ochi, nervi și creier. În unele forme ale bolii, din imaginea

văzută de ochi poate lipsi o bună parte, deși pacientul nu este conștient de acest fapt. Această afecțiune se numește hemianopie și este foarte serioasă.

Ți-ai dat vreodată seama în toți anii în care ai trăit cu tine însuși că, din imaginea pe care o ai în fața ochilor, a lipsit întotdeauna o parte? Chiar dacă ai fi știut de acest fapt, ți-ar fi fost greu să îl detectezi.

Aceasta este o trăsătură caracteristică a scotoamei. În aprecierea lumii din jurul nostru și în câmpul vizual spiritual noi nu suntem conștienți de prezența petelor oarbe. Alții văd că avem o problemă, dar chiar și atunci când vreun prieten bun sau vreun coleg răutăcios ne-o arată, ne este foarte greu să o zărim.

În cazul acelor care suferă de anorexie nervoasă apare o formă groaznică de pete oarbe. De obicei, o fată, convinsă că are prea multe kilograme, își impune restricție drastică de la mâncare. Nimic nu o va convinge, nici chiar cele 40 de kilograme pe care le cântărește, că nu este grasă. În ochii acelor care se uită la ea, fata este, în mod evident, subnutrită, la un pas de moarte, dar pata oarbă este prezentă acolo, iar ea nu poate vedea faptele reale.

David, la un moment dat din viața lui, a avut o foarte serioasă pată oarbă. Când a văzut-o pe soția lui Urie hetitul, a poftit-o și a furat-o soțului ei, trebuie că el a cunoscut că făcuse ceva rău, în mod deosebit când la toate acestea a mai adăugat și uciderea lui Urie. În ciuda acestui fapt, el nu a văzut gravitatea acțiunilor întreprinse cu ochii lui Dumnezeu. A fost nevoie ca prorocul Natan să i-o prezinte. Natan i-a istorisit o întâmplare despre doi oameni, unul bogat și unul sărac. Odată omul bogat a avut oaspeți și, în loc de a le pregăti masa din vreun miel luat din turmele lui mari, a luat oița din curtea vecinului. La auzirea istorisirii, David s-a înfuriat la culme și a vrut să știe cu orice preț cine era ticălosul în cauză. Nu se recunoscuse încă. „Tu ești acela!“, a spus profetul, și atunci David

a văzut imaginea în totalitate. Avusese o pată oarbă, de existența căreia nu fusese conștient. Pentru cei care acum analizează faptele, greșeala săvârșită de David este cât se poate de evidentă, dar pentru el situația nu a fost așa de tranșantă, de nejustificată.

Poetul scoțian *Rabbie Burns* a scris o strofă nemuritoare, foarte ilustrativă în această privință:

*„O, de ne-ar da Dumnezeu puțină putere
Ca să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede El!
Aceasta ne-ar scuti de multe încurcături
Și de noțiuni prostești!“*

Unui păduche

Cred că ar fi o experiență extrem de descurajantă pentru un păduche să se vadă așa cum cei mai mulți dintre noi îl vedem. Și cu adevărat ar fi un șoc ca vreo trăsătură neplăcută a personalității noastre să ne fie descoperită ochilor noștri increduli și să realizăm că alții au remarcat-o cu mulți ani înainte.

Dar pentru creștin se pune problema nu numai de a se vedea așa cum îl văd cei din jur, ci și de a se vedea așa cum îl vede Dumnezeu — o perspectivă cu totul diferită. Și bisericile au domenii de orbire; Duhul lui Dumnezeu trebuie să le descopere adevărata lor stare în ochii lui Dumnezeu.

Biserica din Laodiceea a avut o mare pată oarbă:

„Pentru că spui: «Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic!» și nu știi că tu ești cel nenorocit și de plâns, și sărac și orb și gol“ — Apocalipsa 3:17.

Cât de mult poți greși? Mi-e teamă că răspunsul la această întrebare este: „Foarte mult“. Biserica suferea de o concepție total greșită despre ea însăși. Se vedea împlinită și independentă, dar din punctul de vedere al cerului se găsea într-o stare jalnică.

Greșeala se poate situa și de cealaltă parte. Unii creștini sunt foarte rezervați în a crede că Dumnezeu le-a dat vreun dar

deosebit. Poate că alții văd în mod foarte clar darul cuiva, dar persoanei în cauză îi este greu să îl recunoască și astfel darul nu este niciodată folosit, iar adunarea suferă pierdere. Situația este și mai complicată când vreo persoană crede că are un alt dar decât cel pe care îl posedă — de exemplu, cel cu darul ajutorării vrea să predice! Reversul este la fel de nepotrivit.

În anii '50, când casetofonul nu era un obiect casnic atât de obișnuit ca în zilele noastre, un prieten mi-a adus un patefon — predecesorul casetofonului. Înainte de o petrecere el l-a instalat în secret, punând microfonul în mijlocul mesei. După servirea mesei a dat la iveală spionul electronic și l-a pornit să auzim conversația care s-a ținut la masă. S-a râs mult, dar o persoană dintre cele de față a fost foarte stânjenită. Ceea ce noi deja cunoșteam s-a clarificat dintr-o dată pentru ea. Glasul ei care dominase întreaga seară, ca de obicei, fusese înregistrat pe bandă. Acea persoană avea o pată oarbă, pată despre a cărei existență a aflat în mod public. Mă întreb dacă nu cumva, cu ajutorul Domnului, a reușit să se schimbe în această privință.

Soluția în cazul petelor oarbe

Ar trebui să-l rugăm pe unul dintre prietenii noștri creștini să ne înștiințeze (cu blândețe!) despre apariția vreunei pete oarbe în viețile noastre. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne arate petele oarbe. Dar, mai presus de toate, avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu care să ne arate cu precizie aceste defecte:

„Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, încheieturii și a măduvei, este în stare să judece gândurile și intențiile inimii“ — Evrei 4:12.

Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde și judecă. În limba greacă, cuvântul *judecă* este *kritikos*, de unde avem și noi cuvântul *critic*.

Deși provine din cuvântul grecesc folosit pentru judecător, el nu implică condamnare, ci mai degrabă discernământ. Traducerea AV spune despre Cuvânt că este „cel care discerne“ gândurile și intențiile inimii. Vede până în profunzimi, vede clar și ne poate arăta pe noi nouă înșine, dându-ne la iveală petele oarbe.

Uneori Dumnezeu trebuie să folosească măsuri drastice pentru a ne face să remarcăm Cuvântul Lui. **Împăratul Nebucadnețar** a suferit de scotoamă și a fost nevoie de o experiență înfiorătoare pentru a-și da seama de ea. S-a gândit că este domn peste tot ceea ce vedea cu ochii.

*„Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, **prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?**“
— Daniel 4:30, Cornilescu 1923.*

Fusese avertizat printr-un vis, explicat de Daniel mai târziu, dar unele pete oarbe sunt foarte greu de văzut și au nevoie de tratament special care, în cazul lui Nebucadnețar, nu a întârziat să apară:

*„Nu se sfârșise încă vorba aceasta a împăratului, și un glas s-a pogorât din cer și a zis: «Află, împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția!
Te vor izgoni din mijlocul oamenilor și vei locui la un loc cu fiarele câmpului, îți vor da să mănânci iarbă ca la boi și vor trece peste tine șapte vremi, până vei recunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea»“ — versetul 31-32.*

Această experiență îngrozitoare a avut efectul scontat. La capătul ei Nebucadnețar a ajuns să vadă mult mai clar:

*„**Acum** eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie“ — versetul 37.*

Pata oarbă îi dispăruse, dar cu ce preț!

Apostolul Pavel adeseori folosește următoarele cuvinte: „Fraților, nu vreau să fiți în necunoștință...” Cuvântul lui Dumnezeu dezgroapă slăbiciunile ascunse, suntem avertizați despre adevărul cu privire la noi înșine și putem apela la Dumnezeu pentru ajutor. Citiți regulat Cuvântul, în fiecare zi, și când vă vedeți în oglindă, uitați-vă cu atenție și ascultați la ceea ce are Dumnezeu să vă spună.

*„Pentru că, dacă cineva este ascultător al Cuvântului și nu împlinitor, acesta seamănă cu un om care-și privește fața firească într-o **oglină**: pentru că s-a privit pe sine și a plecat și a uitat îndată cum era. Dar cine și-a adâncit privirea în legea desăvârșită, aceea a libertății și a stăruit în ea, nefiind un ascultător uituc, ci un împlinitor cu fapta, acesta va fi fericit în lucrarea lui“ — Iacov 1:23-25.*

Apostolul Pavel a fost trimis cu scopul de a deschide ochii, de a-i întoarce pe oameni din întuneric la lumină și din puterea lui Satan la Dumnezeu. Cuvântul *întuneric* în greacă este *skotos*, rădăcina cuvântului scotoama.

Scotoama spirituală poate fi îndepărtată prin raza laser divină.

Căderea sistemului

Ochiul, asemenea tuturor celorlalte organe ale trupului, nu este independent. Slujește celorlalte și, la rândul lui, este influențat de ele. Sănătatea lui poate fi afectată de vreo slăbiciune sau boală a altui organ. Când acuitatea vizuală se deteriorează, doctorul trebuie să examineze și alte organe ale corpului pentru a-și da seama de cauză.

Vătămarea creierului poate rezulta, după cum am văzut deja, în forme și grade variate de deficiență a vederii. Un atac cerebral sau o hemoragie a creierului au deseori acest efect, iar alte forme, mai rare, de vătămare pot distruge vederea.

În timpul efectuării stagiului militar la Corpul Medical al Armatei Regale am întâlnit un ofițer care era în perioada de recuperare, după un accident. Necazuri foarte mari îl duseseră în ispita de a-și lua viața împușcându-se în cap. Rezultatul trist nu a fost moartea, ci orbirea totală, căci glonțul i-a afectat nervii sistemului optic.

Diabetul, dacă nu e tratat, poate duce la o vedere încețoșată. Tensiunea ridicată, dacă e neglijată, este predispusă la a avea un efect dăunător asupra ochilor; în substanța ochiului pot apărea anumiți paraziți care afectează sănătatea ochiului.

Înaintarea în vârstă și țesuturile slăbite pot duce la orbire, după cum am văzut deja. **Isaac** a fost vulnerabil în fața fiului său înșelător din cauza vederii slabe, la vârsta lui înaintată:

„Isaac îmbătrânise, și **ochii îi slăbiseră**, așa că nu mai vedea“ — Geneza 27:1 (Cornilescu 1923).

Isaac își pierduse facultatea fizică de a vedea și nu avea nici sensibilitatea spirituală care i-ar fi putut revela atât scopul pe care Dumnezeu îl avea cu privire la Iacov, cât și faptul că El îl lepădase pe Esau. Vederea slăbită a ochilor lui oglindea facultățile lui spirituale slăbite.

Eli a suferit și el de slăbirea vederii adusă de bătrânețe.

„Tot pe vremea aceea, **Eli începea să aibă ochii tulburi, și nu mai putea să vadă**. El stătea culcat la locul lui“ — 1 Samuel 3:2 (Cornilescu 1923).

Vârsta lui Eli îi afecta percepția spirituală. El nu a putut să vadă că Ana, când se ruga în templu, era foarte amărâtă, ci a crezut că era beată. El nu a putut să vadă gravitatea faptelor fiilor săi care întinau preoția. Avea probleme și cu urechile, dar asta-i o altă poveste.

Nu există nici un motiv ca în anii maturității, chiar dacă vederea începe să slăbească, noi să ne pierdem sensibilitatea spirituală și să devenim vulnerabili la uneltirile diavolului. Prorocița Ana, despre care se spune că era foarte bătrână, a dat dovadă de o sensibilitate spirituală pătrunzătoare când L-a întâlnit pe băiețelul Isus. Nu numai că și-a dat seama cine era El, ci a spus și altora despre semnificația venirii Lui.

Lucrarea de regenerare a Duhului ne poate păstra tineri în inimă și cu vederea ascuțită și limpede.

„De aceea, nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru **cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi**“ — 2 Corinteni 4:16.

Boala spirituală afectează ochiul interior. Neascultarea de voia revelată a lui Dumnezeu, necredincioșia față de instrucțiunile Lui, neglijarea Cuvântului Lui, a rugăciunii, a

părtășiei cu alții, toate duc la o stare proastă a sănătății și la diminuarea vederii. Începem să-L pierdem din vedere pe Dumnezeu și cerul, și devenim niște rațe clocitoare predispuse la a cădea pradă vîgîlentelor animale de pradă.

În mod paradoxal, boala și suferința fizică ne ascut vederea spirituală. Pavel a descoperit că țepușul din carne care îl tulburase și slăbise în exterior, l-a întărit, de fapt, în interior — rezultat atribuit în întregime harului lui Dumnezeu. Ce lumină spirituală profundă s-a revărsat peste biserica creștină prin scrierile lui Amy Carmichael, o femeie care și-a petrecut anii maturității în durere și slăbiciune. Ea a văzut mai departe de zidurile camerei ei din Dohnavour, India de Sud, și ne-a împărtășit din experiențele ei despre Cer și căile lui. Și mulți alții au văzut mai mult prin suferința pe care au îndurat-o.

Ștefan a văzut slava în timp ce pietrele i se rostogoleau pe cap:

„Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis: «Iată văd cerurile deschise și pe Fiul lui Dumnezeu stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu»“

— *Fapte 7:55-56 (Cornilescu 1923).*

Pentru a ne menține sănătatea avem nevoie să folosim mijloacele de har pe care ni le-a asigurat Dumnezeu — citirea regulată a Cuvîntului și vorbirea cu El în mod regulat, mărturisirea regulată a păcatelor și curățirea de ele prin sângele lui Cristos, părtășia regulată cu alți credincioși și mărturia în fața altora.

Dacă ne menținem într-o stare spirituală bună, vom vedea mai clar.

A vedea lucrurile invizibile

Acest titlu pare a încorpora o contradicție de termeni, dar contradicția poate fi clarificată dacă ne dăm seama de existența a două feluri de vedere, lucru pe care această broșură l-a tratat. Ceea ce este invizibil pentru ochiul omenesc poate fi revelat ochiului interior al duhului. Biblia dă în repetate rânduri, în mod clar, învățătură cu privire la această distincție.

„Elisei s-a rugat și a zis: «Doamne, deschide-i ochii să vadă». Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei“ — 2 Împărați 6:17 (Cornilescu 1923).

Tânărul slujitor nu a văzut nimic decât armata sirienilor care îi înconjură și i-a fost teamă. Dar, când ochii lui au fost deschiși de Dumnezeu, a văzut lucruri care până la momentul respectiv fuseseră dincolo de orizontul lui. Ce priveliște! Cavaleria fusese acolo tot timpul! A văzut și pe dată frica i-a dispărut.

Simeon și-a îndreptat ochii asupra băiatului Isus și nu L-a văzut numai pe băiețuș, ci și semnificația venirii Lui:

„Ochii mei au văzut mântuirea Ta“ — Luca 2:30.

Cum a știut el pe dată că acela era Cristosul, Mesia? El a demonstrat prin aceasta două principii:

În primul rând, el căuta ceva, era acordat la a aștepta venirea Mântuitorului. În al doilea rând, Duhul Sfânt era asupra lui. Ochii lui interiori erau deschiși.

Pentru a vedea lucrurile invizibile e nevoie de o facultate în plus, de senzori supranaturali, de o atitudine de atenție și așteptare. Întocmai cum suntem completamente surzi față de undele radio fără un echipament adecvat, tot așa suntem orbi față de realitățile spirituale fără echipamentul pe care Dumnezeu îl dă celor care I-l cer. De îndată ce avem echipamentul trebuie să ne acordăm frecvența la el.

Care sunt avantajele posibilității de a vedea lucrurile nevăzute?

Ne păzește de disperare

Depresia și disperarea sunt experiențe obișnuite. Influența păcatului asupra lumii noastre este așa de mare, că bărbații și femeile luptă pentru a-și ține capetele deasupra potopului de probleme ale fiecărei zile. Uneori apăsarea este așa de mare și construcția omului este așa de slabă, încât el se prăbușește.

Dar în afară de aceste forme extreme ale disperării, fiecare dintre noi vom trece prin perioade în care ne vom pierde inima. Nici nu e de mirare. Viața ne poate da lovituri aspre. Poate fi atât de descurajatoare. Trebuie să fim capabili să vedem lumina de la capătul tunelului ca să avem o țintă spre care să năzuim. Dumnezeu îi dă celui credincios un stimulent pentru a continua să umble.

Moise a ajuns din cale-afară de apăsător după intervenția lui în favoarea unui israelit. A fost forțat să fugă pentru a-și scăpa viața. Dar ceva l-a îndemnat să continue să meargă:

„Prin credință a plecat el din Egipt, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce era nevăzut“

— *Evrei 11:27 (Cornilescu 1923).*

Nu ni se spune în detaliu ce a văzut, dar orice ar fi fost, l-a susținut, i-a menținut vie nădejdea. Așa de sigur a fost de ceea

ce a văzut, că a ales în mod deliberat calea care a dus la căderea lui în dizgrație din ochii protectorului său, a lui faraon. El L-a văzut pe Isus și în acest mod a fost întărit să persevereze în cursă:

*„Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să **ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-I stătea înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu**“ — Evrei 12:2 (Cornilescu 1923).*

Bucuria pusă înaintea lui Isus era invizibilă, dar vederea ei L-a făcut în stare să îndure crucea, rușinea ei și să meargă mai departe. Dacă El a avut nevoie de acea viziune ca să poată ieși biruitor, cu cât mai mult avem noi nevoie de ea!

Îndepărtează frica

Apostolul Pavel consemnează o experiență în care a fost dus până în al treilea cer unde a văzut lucruri atât de mărețe, încât nu i-a fost îngăduit să vorbească despre ele. Nu explică acest fapt atitudinea lui față de moarte?

„...aș dori mult să mă mut și să fiu cu Cristos, căci ar fi mult mai bine“ — Filipeni 1:23 (Cornilescu 1923).

Nu numai că i-a dispărut teama de moarte, dar și aștepta cu nerăbdare să părăsească această lume la vremea potrivită.

Aduce statornicie și siguranță

Pavel ne spune că cele invizibile sunt realitatea sigură. Cele vizibile sunt trecătoare, nesubstanțiale, nedemne de încredere.

*„Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile vizibile, ci la cele invizibile; căci **lucrurile vizibile sunt trecătoare, pe când cele invizibile sunt veșnice**“
— 2 Corinteni 4:18 (Cornilescu 1923).*

Într-o lume care este asemenea unei nave pe timp de furtună, care nu poate înainta, întrucât nu răspunde comenzilor cârmei și se afundă în apă, este vital să vedem pământul în fața noastră. Fixându-ne ochii asupra Stâncii Isus Cristos, suntem în siguranță și întăriți.

Acum câțiva ani, în timp ce mă plimbam cu fiul meu pe unul din dealurile Scoției, am observat că o ceață groasă se lăsa cu repeziciune și, înainte ca aceasta să acopere totul în fața ochilor noștri, fiul meu a văzut că în spatele nostru se afla o prăpastie. Pe măsură ce ne-am continuat drumul, fiul meu urmărea direcția de mers cu ajutorul hărții și al busolei, dar când am ajuns în vârf, n-am mai fost prea siguri cu privire la calea pe care trebuia să o urmăm. Precauți din cauza prăpastiei de a cărei existență aflasem cu puțin timp înainte, ne-am continuat drumul pas cu pas. Dintr-o dată ceața s-a risipit timp de o clipă, dându-ne posibilitatea de a zări râul care se ivise în fața noastră. Această clipă de lumină a fost suficientă pentru a ne asigura că suntem pe calea bună. Sentimentul de nesiguranță și insecuritate a dispărut și ne-am continuat drumul cu încredere.

Trăind în această lume trecătoare, avem nevoie din când în când de o viziune a lucrurilor veșnice. De îndată ce le vedem, trebuie să ne orientăm după ele.

Este un paradox ciudat că, despre ceea ce noi credem că este durabil și substanțial, Dumnezeu spune că este doar o umbră. Și despre ceea ce noi simțim uneori că este iluzoriu și vaporos, Dumnezeu spune că este realitatea trainică. Scriitorul le explică evreilor:

*„Ei fac o slujbă care este **chipul** și umbra lucrurilor cerești“ — Evrei 8:5 (Cornilescu 1923).*

Templul despre care evreii credeau că este atât de solid, de plin de siguranță (Ieremia 7:4), de real era, în realitate, numai o copie, o umbră a realității din ceruri. Acest concept se aplică celor mai multe din lucrurile care ne înconjoară, lucruri pe care ne sprijinim și de care depindem pentru a ne asigura securitatea.

Cum vedem noi lucrurile invizibile?

Necredincioșii își bat joc de acest concept al vederii celor invizibile. Cu toate acestea, Dumnezeu cel invizibil a revelat unele lucruri uimitoare despre Sine pentru ca toți să vadă:

„În adevăr **însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot desvinovăți**“

— Romani 1:20 (Cornilescu 1923).

Într-o dimineață, în timp ce vorbeam cu Dumnezeu înaintea de începerea unei noi zile, I-am cerut, asemenea lui Ilie, să-mi arate fața Lui. Mai târziu, în drum spre lucru, mă bucuram de frumoasa dimineață de primăvară, de dealurile din Pethland scăldate în lumina glorioasă a soarelui, de flori și de pomi. Pe când conduceam mașina, cred că am auzit următoarele cuvinte:

„*Iată fața Mea, și iată căile Mele*“.

Eu nu sunt un om încrezător în experiențe mistice, dar totul a fost atât de real pentru mine. Puterea Lui veșnică și Natura Lui divină sunt în mod foarte clar demonstrate în ceea ce se vede în jurul nostru, în această lume. *Ele se văd și se înțeleg.*

În cazul celui credincios, există o cale mai profundă și mai limpede de a vedea lucrurile invizibile, și anume prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, în dependență de Duhul Sfânt. El va ridica din când în când perdeaua și ne va arăta puțin din ceea ce se află dincolo de ea. El ne poate deschide ochii pentru a vedea Adevărul și ne poate face în stare să vedem ceea ce, în alte condiții, ar fi invizibil pentru ochii noștri goi.

După cum este scris:

„*Lucruri pe care ochiul omului nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt*

lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu“

—1 Corinteni 2:9-10 (Cornilescu 1923).

„*Deschide-mi ochii,*

și voi vedea

lucrurile minunate

care sunt în legea Ta“

Psalm 119:18.

„*Dumnezeu să fie în ochii mei,*

și în privirea mea.“

Sarum Missal